

tænkt paa. Jeg antager, at et kommende Udvalg vil lade sig det være magtpaaliggende at undersøge, hvorledes denne ny Ændring vil komme til at virke i Forhold til Konkurslovens øvrige Bestemmelser, navnlig Bestemmelserne i Afsnittet om Afkræftelse. Jeg vil dog gøre den Bemærkning, at for mig har det ikke staaet saaledes, at det, der skulde opnaas ved dette Lovforslag, egentlig var at modarbejde Misligheder og navnlig ikke Misligheder fra den vedkommende Kreditors Side, som gør Eksekution. Jeg tror snarere, der kunde være Tale om Misligheder fra Debtors Side. Debitor, som er insolvent, har maaske i de fleste Tilfælde en Forpligtelse til at gaa frem i en almindelig Opgørelse, som lovformelig kun kan ske gennem en Konkurs, men Kreditor derimod staaer det frit for at gaa, hvilken Vej han vil. Om han vil tage Dom eller indgaa Forlig og gøre Eksekution før eller senere, bliver hans egen Sag; han er fuldt berettiget til at gaa frem paa den ene eller den anden Maade. Nej, hvad jeg tænker mig at opnaa ved denne Bestemmelse, er egentlig at give alle vedkommende Debitor paa den ene Side og Kreditorerne paa den anden Side, lidt Ro og Fred til at forhandle om en Opgørelse, som ikke behøver at være Konkurs, thi nu kunne de efter denne Bestemmelse være sikre paa, at selv om der kommer en enkelt Kreditor, som ikke vil være med til en almindelig og billig Opgørelse, f. Eks. en Akkord, men vil gaa sin egen Vej og gøre Eksekution, saa kan baade Debitor og de andre Kreditorer sige: Nej, stop, det gælder ikke, inden 8 Dage kunne vi erklære Konkurs, og saa betyder din Retsforfølgelse intet. Det er jo nemlig Vanskeligheden, hver Gang der indtræder Insolvens, og Debitor henvender sig til sine Kreditorer og søger Akkord, saa vil enhver af dem, og navnlig ogsaa Sagføreren, kunne sige: Hvad Sikkerhed er der for at det hele ikke forrykkes? Vi kunne ikke være sikre paa, at der ikke kommer Dom, som bliver 8 Uger gammel, og som slaar ned. Nu kan man tage den Ting rolig og sige: Sken der noget saadant, saa holde vi os til den ny Bestemmelse i § 23, og saa bliver der Konkursbehandling.

Hvis man vil sige, at der er noget ubilligt i, at en Kreditor, som har handlet ganske legitimt, som den ærede Minister sagde, og ikke gjort sig skyldig i Misbrug — han har faaet Dom og ventet 8 Uger, saa synes han, at det trækker for længe

ud og gør Eksekution — at en saadan Kreditor ikke er sikker paa at faa en Fortrinsret, saa svarer jeg dertil, at jeg kan hverken fra et teoretisk eller praktisk Synspunkt se, at der er noget ubilligt deri. Han faar ganske vist ikke en Fortrinsret, men hvorfor skal han have den, er det fordi han maaske er mere utaalmodig end de andre, fordi han ikke vil tage tilbørlig Hensyn til Debtors vanskelige Stilling, fordi han ønsker at faa en Fortrinsret? Det er ikke noget Motiv; og teoretisk set vil jeg sige, at vi kende saadanne Tilfælde, hvor en vis Sikkerhedsret, Panteret eller hvad man vil kalde det, ikke kommer til Eksistens, eller at den taber sin Virkning, naar Forlig indtræder en vis Tid derefter. Forordningen af 28de Juli 1841, § 2, siger, at naar en Panteret i Løsøre er stiftet i Overensstemmelse med de Regler, der ere opstillede i denne Forordning — den er bleven tinglæst senest efter anden Retsdag og er altsaa fuldt gyldig; der er skabt en Panteret in optima forma —, og hvis der saa indtræder Falissement 6 Uger efter — senere er det rettet til 8 Uger —, saa gælder denne Panteret ikke, saa har den ingen Virkning over for andre Kreditorer, og der er ikke Tale om nogen egentlig Afkræftelse. Det, vi ville opnaa med Hensyn til Udlæg og Afsætning — ved Afsætning forstaaes et Slags Udlæg, som en Domshaver kan faa, naar hans Dom appelleres, og han ikke kan komme videre før Appeldommen er faldet; i Systemerne bliver den Ret, som en saadan Domshaver eller Forligshaver erhverver kaldet et Retspant — det, vi ville opnaa, er blot, at det Retspant ikke bliver gyldigt, før der er gaaet 8 Dage, og at der i de 8 Dage ikke fremsættes Begæring om Konkurs. Det er altsaa, om man vil, en Termin, en Frist, der skal gaa, for at dette Retspant skal blive gyldigt. Jeg tror, som sagt, at en Bestemmelse som denne, som Ministeren fandt var meget vidtgaaende, vil have meget velgørende Virkninger i alle saadanne Tilfælde, hvor det gælder om at redressere Følgerne af en indtraadt Insolvens, og om at ordne Sagen paa en bedre Maade end netop ved at gaa til Konkurs og faa en Opgørelse, der maaske bliver tabbringende for alle Parter.

Maa jeg gøre opmærksom paa, at naar der staaer i Lovforslaget: „naar Konkursen begynder inden 8 Dage efter Udlæget eller Afsætningen“, saa menes der ved Ordene „Konkursen begynder“, at Begæring er indgivet om Konkurs, hvorved jeg naturlig-